

6: De fossiele Rockies

Dag 7: Van Mosca (CO) naar Estes Park (CO)

357 mijlen vandaag / 3383 km in totaal / 8892 stappen vandaag

In samenspraak met m'n reisgenoten is er voor deze ochtend geen alarm ingesteld: we worden wel uit eigen beweging wakker. De generator mag toch niet voor 09u00 opgestart worden, en tegen dan hopen we alweer onderweg te zijn. Tijdens de nacht open ik enkele keren de ogen, om te luisteren naar de nachtgeluiden en dan terug in te slapen. Als Hoesy rond 05u30 naar toilet gaat, lukt dat indommelen echter niet meer: m'n gedachtenfabriekje draait alweer op volle toeren. Ik houd het nog tot 07u00 vol, maar sta dan toch maar op.

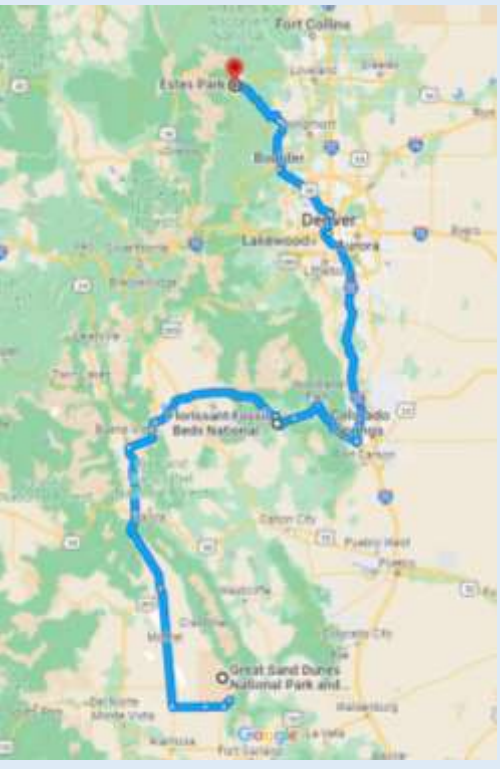

Het plan is om aan de picknicktafel op ons kampeerplaatsje te ontbijten, zonder koffie weliswaar: geen elektriciteit, remember? Dit gemis gaat echter ruimschoots gecompenseerd worden door de belofte van Hoesy om bij de eerstvolgende Starbucks op onze weg halt te houden voor de dagdagelijkse portie cafeïne. Er is een aarzelend ochtendzonnetje, maar toch zijn een lange broek en een hoodie geen overbodige luxe om me buiten aan tafel van m'n fruitslasnijtaak te kwijten. Hoesy gaat ondertussen water halen aan het sanitaire blok en zet alvast de tafel klaar. Ik stel hem voor om in afwachting van het ontbijt samen met Seighin naar de dump- en loadsite te gaan om ons afvalwater te lozen en vers water in te slaan, maar tegen dat onze tiener uit z'n nest gekropen is, staat de fruitsla klaar.

Met een frisse neus en een gevulde maag rijden we om iets na 09u00 de campsite af. Nog even een stop voor de

noodzakelijke loos- en vulactiviteiten aan het daartoe voorziene RV-station – mijn mannen worden er al behoorlijk behendig in – en de queeste naar Starbucks kan een aanvang nemen. Tijdens die half uur durende rit tracht onze Ciaran ons te bereiken: hij had vandaag immers z'n eerste laboproef van de nog af te leggen proeven/examens van 2de zit. De verbinding is niet optimaal, en Seighin laat hem weten dat we hem zelf zullen terugbellen.

De supervriendelijke barista bevestigt dat we onze camper mogen parkeren op de plek waar we halt gehouden hebben, ook al ligt die vlak bij de drive-in. Hoesy, sowieso al geen Starbucksman, heeft pech: z'n 'favoriet', de White Chocolate Mocha is momenteel uitverkocht, dus moet hij iets anders kiezen. Seighin gaat voor z'n gewoonlijke Mango Dragonfruit drink. Op het terras buiten maken we van de wifi van Starbucks gebruik om met onze middelste zoon te babbelen. Hij klinkt tevreden: de proef is goed verlopen, de kop van de 2de zit is eraf.

Cafeïne-bevredigd beginnen we aan onze rit voor vandaag, die in totaal zo'n 6 uur zal duren. Er staan wederom 2 parken op het programma: Florissant Fossil Beds National Monument en Rocky Mountain National Park. We komen duidelijk in het bergrijke gedeelte van Colorado, want de weg is een aaneenschakeling van klimmen en dalen, met rondom ons bergtoppen. In een van de stadjes onderweg, duidelijk een skibestemming, houden we

even halt aan een supermarktje voor een sanitaire pauze, water en brood. Het is ondertussen 12u30.

Anderhalf uur later – ik ben nog volop bezig de hongerige troepen van bokes te voorzien – komen we op onze 1ste bestemming aan: Florissant Fossil Beds National Monument. We gaan eerst een kijkje nemen in het visitor center vooraleer we de knoop doorhakken over het vervolg van ons programma: verder lunchen of de site bezoeken. Binnen vernemen we dat er voor de namiddag een mogelijk onweer voorspeld is, en dan kan je je beter niet buiten bevinden. Voilà, het weer heeft voor ons beslist: eerst maar de buitenactiviteit. Er zijn een aantal trails, maar de meeste ervan zijn natuurwandelingen, en wij zijn vooral geïnteresseerd in de fossiele kant van het park. Onze keuze valt daarom op de 1,1 mijl lange Petrified Forest Loop, een hike die door de bedding van het oude Lake Florissant loopt.

Dat meer bestaat vanzelfsprekend al lang niet meer: het is nu een grote, groene vlakte, omzoomd door Ponderosadennen – Bonanza, anyone? – en bezaaid met kleurrijke bloemen. De naam van de trail verraadt al wat er zo interessant is aan deze wandeling: langsheen het traject situeren zich massieve versteende boomstronken van oude redwoodbomen. Voor paleontologen is deze plek een schatkamer aan fossielen, en het is dan ook enigszins verrassend dat de site pas in 1969 beschermd gebied werd. Voordien kwamen er hordes toeristen naar fossielen graven en stukjes van de versteende stronken hakken. Niemand weet dan ook hoeveel van de waardevolle resten van het verleden verloren gegaan zijn…

Een stille getuige van deze toeristisch ravage is de Big Stump, een van de grootste versteende boomstronken van het park. Voordat de plek een beschermde site werd, is er immers een (mislukte) poging ondernomen om deze stronk in stukken te zagen, zodat die tentoongesteld kon worden op de Wereldtentoonstelling van Chicago in 1893. In de bovenkant van Big Stump zitten nog steeds verroeste, afgebroken zaagbladen.

Een ander curieus monument is The Trio: 3 versteende boomstronken die met elkaar verbonden zijn, omdat ze deel uitmaakten van één boom [noot van Hoesy: tijdens onze reis naar de Westkust hebben we in Muir-Woods NP geleerd dat redwoods zich

voornamelijk voortplanten via scheuten. Hierdoor groeien de bomen in familiegroepen]. Heel waarschijnlijk is de hoofdboom beschadigd geraakt en afgestorven, en profiteerden de 3 jonge spruiten van het ondergrondse wortelsysteem van de originele boom.

Alhoewel we het in de verte hebben horen rommelen, en er af en toe grote wolken voor de zon schoven, hebben we het droog gehouden. Na onze wandeling keert onze jongste naar de RV terug, maar wij bezoeken nog even de ruimte in het bezoekerscentrum waar de kleine, kwetsbare fossielen tentoongesteld zijn. Een hele rits informatieve panelen toont ons de verscheidene landschappen die lang geleden op deze plaats bestonden, met de fauna en flora, en geven uitleg over de verschillende belangrijke paleontologen van vroeger en nu en hun manier van werken.

Ik hoor een van de rangers uitleggen dat een gemiddelde bezoeker ongeveer 2 uur op deze plek besteedt, en wij vormen hierop geen uitzondering: om iets voor vieren zitten we terug in onze camper. De mannen wensen nog een boke met confituur (Hoesy) en peanut butter/jelly (Seighin) te eten; ik beperk me tot een halve muffin. We weten dat we niet meer voor sluitingstijd aan het volgende park zullen arriveren – we hebben nog zo'n 3,5 uur rijden voor de boeg – en dus wijzigen we ons originele plan: we proberen zo dicht mogelijk bij het park een overnachtingsplaats te vinden, zodat we morgenochtend tegen openingstijd aan het visitor center staan.

Onze rit voert ons door Colorado Springs ('Dr. Quinn, Medicine Woman'), en Centennial (wie herinnert zich nog de gelijknamige serie?) en Denver, de hoofdstad van Colorado. Vooral hier verliezen we serieus wat tijd door files ten gevolge van de avondspits. Tenzij we een slaapplaats met 'full hookup' kunnen scoren, begin ik te vrezen dat er vanavond

weer geen haar zal kunnen gewassen worden. We moeten immers ook nog ergens een hapje warm kunnen eten…

Nadat we Denver gepasseerd zijn, wisselen Seighin en ik van plaats. Op verzoek van de chauffeur begin ik het internet af te speuren naar een overnachtingsplaats niet ver van Rocky Mountain National Park. Op een of andere manier stoot ik hierbij op onverwachte informatie: klaarblijkelijk dien je naast je 'America the Beautiful' pas over een zogenaamde Timed Entry Permit te beschikken om het park binnen te mogen. Oeps, daarvan waren we niet op de hoogte! Snel surf ik naar de officiële regeringssite waar dergelijke permits aangevraagd kunnen worden. Blijkt dat er 2 soorten van toegangsbewijzen bestaan: enerzijds degene voor het ganse park zonder de zogenaamde 'Bear Lake Road Corridor', anderzijds degene waarmee je én die corridor plus het volledige park binnen mag. De toegang tot de permits van een bepaalde maand wordt telkens pas een maand voordien opengesteld.

De moed zinkt me in de schoenen: het is duidelijk dat dat stukje park waar Bear Lake zich situeert, iets bijzonders is, want volgens de beschrijving zijn vooral deze passen érg in trek. OK, wie niet waagt, niet wint: ik kies de Bear Lake Road Corridor categorie en ga naar de datum van morgen, 24/08. Er zijn nog passen verkrijgbaar, maar… Er wordt met zogenaamde 'slots' gewerkt, tijdstippen tussen dewelke je je aan de ingang van het park moet aanbieden, om toegang te verkrijgen. 60 tickets zijn beschikbaar… tussen 05u0 en 07u00 's ochtends. Dan springt de beschikbaarheid in een klap naar 's middags en later.

Snel overleggen met de reisgenoten: we gaan voor de 'early bird' slot! Even later en 2,00 USD armer zijn we de trotse bezitter van een 'Timed Entry Permit'.

Nu ik toch bezig ben, kan ik misschien ineens eens checken over er toevallig toch nog plaats is op een van de campings binnen het park? In eerste instantie schijnt dat inderdaad het geval te zijn – joepie! – maar als ik 1 van de 4 kampeergronden selecteer, krijg ik telkens de melding dat ie volzet is. Voor morgen is er hier en daar nog een plekje te bespeuren, maar daar zijn we natuurlijk niets mee. De site is trouwens zeer ongebruiksvriendelijk: je dient een hele tijd te scrollen, en krijgt dikwijls informatie te zien die niet relevant is. Als ik m'n frustratie aan Hoesy laat kennen, beaamt hij dat de navigatie op de site Recreation.gov inderdaad te wensen overlaat.

Bon, over naar plan B. In eerste instantie denken we hierbij aan de bekende KOA Campgrounds, een campingketen die over heel de USA verspreid is, vergelijkbaar met de Nederlandse ANWB. Er is een in Estes Park, vlakbij het nationale park, maar er kan niet meer via de website gereserveerd worden omdat het na 18u00 is. Als ik bel naar het opgegeven nummer waarop je na de uren een reservatie kan aanvragen, krijg ik een antwoordapparaat. Ik spreek een boodschap in en vraag om terug te bellen op m'n Amerikaanse GSM-nummer, maar we beseffen dat we hierop onze boontjes niet te week kunnen leggen.

6: De fossiele Rockies

Hebben we nog een plan C? Eum… misschien kunnen we de gewoon naar de ingang van Rocky Mountain National Park rijden en daar bekijken wat onze opties zijn? Zo gezegd, zo gedaan. Na 2 wegenwerken, waar het ook nog wat aanschuiven is, belanden we in de buitenwijken van Estes Park, een stadje dat op enkele kilometers van het park ligt. Het is ook hier dat de bewuste KOA campground gesitueerd is. Tegen beter weten in zetten we dadelijk koers daar naartoe: je weet maar nooit…

Als we de parking opdraaien, wordt het al vrij snel duidelijk dat we weinig slaagkans gaan hebben. Niet alleen lijkt de kampeersite goed vol te staan, het bureautje vooraan is ook gesloten. En aangezien ze nog steeds niet teruggebeld hebben, loopt deze mogelijkheid dood. Ik google op 'RV parks near me', en zoek ook naar de aanwezigheid van een Walmart of Cracker Barrel in Estes Park – beide onbestaande. Hoesy neemt ondertussen een kijkje op i-Overlander, een app speciaal voor reizigers met een camper die willen 'boondocken'… en vindt inderdaad iets. Er zou mogelijkheid zijn tot het parkeren van je RV op een zogenaamde RV parking aan het rodeogebouw van de stad. Er moet wel een bijdrage van een 10-tal USD betaald worden, maar da's het minste: we kunnen overnachten!

Wijllie dus naar daar, en inderdaad, op de immense parking voor het gebouw is er een hoekje speciaal voor RV's voorzien. Er staat trouwens al een camper gestald. Fijn, dit probleem is opgelost. Nu nog iets te eten vinden. In 1ste instantie ga ik op zoek naar een supermarkt die nog open is – het is ondertussen 20u00 – maar Hoesy zoekt naar een restaurantje. We vinden eentje vlakbij, 'La cocina de mama', een Mexicaanse eetgelegenheid, die echter gesloten zou zijn. Dan maar naar een Italiaans eettentje in de omgeving.

Terwijl we daarnaartoe rijden, passeren we langs onze 1ste keuze… die nog overduidelijk open is. Even 180° draaien en gaan informeren of ze nog 3 hongerige gasten willen ontvangen. Ja hoor, geen enkel probleem! De eigenaar is super vriendelijk, het interieur heerlijk kitscherig Mexicaans en de maaltijd smaakt zeer lekker. Onverwacht toch nog een fijne avond!

Nog even tanken; eenmaal op onze overnachtingsplaats gearriveerd, starten we de generator op, in de hoop dat de mensen van de andere RV niet té veel last van het lawaai hebben, want we hebben ons ver van hen geparkeerd. Het water is na een 20-tal minuutjes warm… en ik kan eindelijk m'n haar wassen! Om eenzelfde queeste als vanavond te vermijden, checkt Hoesy ondertussen of er nog plaats is op een kampeersite in het nationale park dat we morgen gaan bezoeken: Dinosaur National Monument. Het is weliswaar geen 'full hookup', maar we kunnen er overnachten, dus boeken, die handel! Terwijl m'n haar even aan de lucht droogt, was ik onze ontbijtboel af, met Hoesy als afdroger. Als laatste wapenfeit haal ik de haardroger boven, en dan snel ons nest in: we hebben de wekker om 06u15 gezet, wat inhoudt dat we toch nog een comfortabele 7,5 uurtjes kunnen slapen…

Dag 8: Van Estes Park (CO) naar Jensen (UT)

327 mijlen vandaag / 3909 km in totaal / 23864 stappen vandaag

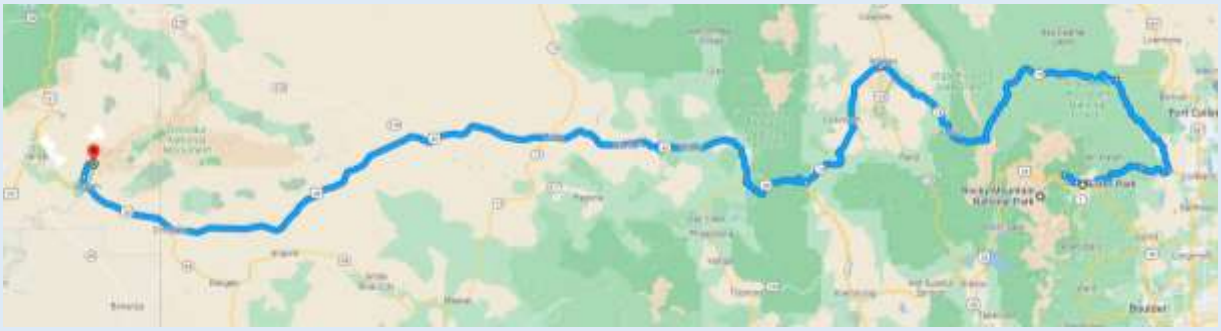

Amai, zo'n gestoorde nachtrust heb ik deze vakantie nog niet meegemaakt! Het is zeker niet overdreven warm – Hoesy heeft nood aan een deken, maar ik slaap enkel onder een laken – maar ik ben tig keren wakker geworden [noot van Hoesy: in feite had ik twee dekens nodig. Een om op me te leggen en een tweede om me te beschermen tegen de koude van de wand. De RV is in feite een metalen woonbak die ze op een pick-up gemonteerd hebben. Omdat de wand niet geïsoleerd is, voelt die 's nachts koud aan]. Geen idee hoe het komt: ons plekje is rustig gelegen. Telkens moet ik me ervan weerhouden om op klok te kijken: ik weet dat, als het uur te dicht bij het tijdstip van de wekker ligt, ik toch niet meer in slaap val. Veel soelaas brengt dit spijtig genoeg niet: m'n ogen vallen maar heel moeizaam terug toe.

Toch kost het me weinig moeite om op het afgesproken tijdstip op te staan. Hoesy is ook dadelijk uit bed, onze kleinste heeft iets meer tijd nodig. We moeten gewoon onze kleren aandoen, onze zitplaats opzoeken en we zijn klaar om te vertrekken. Als Hoesy nog snel de dagelijkse foto van onze overnachtingsplek gaat nemen, merkt hij dat er ook hier een bordje met het opschrift 'No overnight parking' hangt. Vreemd: de recensie op de RV-blogsite had het wel degelijk over overnachtingsmogelijkheid! Enfin, het is nu zo: hopelijk krijgt deze 'overtreding' geen staartje…

Om stipt 06u30 starten we de motor; een kwartiertje later staan we al aan het 'Beaver Meadows Entrance Station'… waar er absoluut geen controle is. Heel vreemd! Een eindje verder echter is er een afslag naar Beaver Lake Road, en daar staan er wél wat auto's geduldig aan te schuiven. Onze 'America the Beautiful' pas wordt niet gecontroleerd: je kan geen 'Timed Entry Permit' aanschaffen als je niet over de nationale-parkenpas beschikt. Het schermpje van de ranger bevestigt onze reservatie: we krijgen een kaart en een krantje van het park, én de raad om onze RV op de Park & Ride parking enkele kilometers verderop te zetten, aangezien we met een voertuig van deze afmetingen niet tot aan Beaver Lake mogen rijden. Een shuttlebus vertrekt van daar iedere 10 minuten naar onze bestemming.

De rit naar de parking duurt niet lang. We spotten enkele keren een hert(je), maar kunnen het niet fotograferen. Op parking zelf staan er nog niet veel voertuigen gestald: het is dan ook nog maar iets na zevenen. We activeren onze generator zodat we koffie kunnen zetten, en ik begin met… juist, ja. Alhoewel het deze ochtend koel was en zowel Seighin als ik een lange wandelbroek hebben aangetrokken, is het al aangenaam vertoeven in het ochtendzonnetje. We besluiten dan ook buiten naast onze camper te ontbijten.

6: De fossiele Rockies

Nog even de sanitaire ruimtes bezoeken en dan in de rij voor de pendelbus plaatsnemen. We raken aan de klap met de vrouwelijke ranger die er staat. Als we informeren naar haar favoriete trails, krijgen we de bevestiging dat onze keuze de 'juiste' is: Flattop Mountain.

Na een ritje van een kwartier belanden we aan Bear Lake Trailhead. Van daaruit vertrekken alle wandelingen in de omgeving van het meer met de berennaam. De wandeling die we gekozen hebben, bedraagt 7,1 km… one way. Het is nu 09u00; we spreken af dat we tot 11u00 hiken en dan opnieuw evalueren: als ons plan té ambitieus blijkt te zijn, maken we rechtsomkeer. Stiekem hoop ik dat we de top halen: normaal gezien moet 14 km in 4 uur tijd te behappen zijn, maar 't is natuurlijk een klim met een deftig hoogteverschil.

De weg leidt aanvankelijk langsheen Bear Lake, en het uitzicht daar is alvast veelbelovend: het water is glashelder en omzoomd door hoge dennenbomen. Begrijpelijkerwijze is dit deel van het traject dichtbevolkt, maar eens we de afslag naar Flattop Mountain nemen, laten we de drukte achter ons. De trail slingert zich langs een pad met rotsblokken en stenen doorheen een beboste omgeving en biedt een heel aangename wandeling. Af en toe komen we op een uitzichtpunt waar we getrakteerd worden op heerlijke panorama's op onder andere Dream Lake en wat verderop Emerald Lake. Het is warm, en ik begin me al af te vragen of ik toch niet beter een short had aangedaan…

6: De fossiele Rockies

Geleidelijk aan beginnen de bomen te wijken voor struiken, totdat ook die verdwijnen en we de boomgrens oversteken. De tocht wordt pittiger: we klimmen gestaag naar de top toe, maar de rustpauzes worden veelvuldiger en langer. We spotten kleine marmotjes die via een waarschuwende fluittoon met elkaar converseren; later vernemen we dat ze 'pica's' genoemd worden. Af en toe wisselen we een paar woorden met wandelaars die ons passeren; een ranger die ons kruist, zegt dat we moeten genieten van het heerlijke weer zolang het duurt. Het gebeurt raar of zelden dat er in de loop van de namiddag géén onweer in dit gebied is, en dit begint zich gewoonlijk vanaf de late voormiddag al op te bouwen. Ik kijk even naar de lucht: geen regenwolkje te bespeuren… of toch, heel in de verte, boven de bergen.

6: De fossiele Rockies

Even later moeten we toegeven dat de man inderdaad met kennis van zaken sprak: de wolken beginnen zich in een ijltempo te vermenigvuldigen en te naderen. Tegen ons afgesproken tijdstip, 11u00 uur, is de zon grotendeels verdwenen. Met spijt in het hart moeten we toegeven dat de top nog té ver weg is om te halen. We maken het ons gemakkelijk op een grote rots die een prachtig uitzicht biedt om het ons omringende gebergte en doen ons tegoed aan een proteïnereep en trail mix. Er waait een frisser windje, maar een hoodie hebben we nog niet echt nodig.

Tegen dat we de terugtocht aanvatten, voelen we de eerste regendruppels vallen. Ook de donder begint van zich te laten horen. We hebben geen van drieën een regenjas bij en zetten er dus stevig de pas in, in de hoop de bui voor te blijven. Een klein voordeel is wel dat we afdalen, wat veel sneller gaat dan klimmen. Toch krijgen we 2 keer gedruppel over ons heen, gelukkig niet genoeg om ons echt nat te maken.

Tegen dat we terug op het pad rondom het meer zijn, zijn regen en donder verdwenen. Meer nog, de lucht is weer grotendeels opgeklaard. Waren we toch maar iets eerder vertrokken… Aan de andere kant: waarschijnlijk hadden we zelfs dan de top niet gehaald. We schatten dat we op zo'n 3/5 van het traject zaten, en 't was nog een flinke klimbeurt.

We zijn bijna aan de bushalte als de wandelaars voor ons vertragen: op de weg staat er een groepje mensen foto's te trekken. Een kleine kudde herten bevindt zich vlak naast het pad. Ondanks de samenscholing lijken de beestjes te talmen. Dan zie ik een ranger die voor ons staat: samen met een collega aan de overkant vormt ze een ruimte tussen de toeristen. Aan de rechterkant is er een klein hertje dat aarzelt om op de weg te komen. Het wikt en weegt, betreedt dan toch het pad, maar twijfelt dan weer: hoe geraakt het over de omheining bij z'n familie? Een poosje loopt het over en weer, op zoek naar de beste plaats, neemt dan een aanloop en springt met een sierlijke boog over de lage balustrade. Meteen vertrekt de hele kudde naar rustiger oorden. De ranger

bedankt ons voor ons geduld en ons begrip. Waarom? Dit is toch volkomen vanzelfsprekend?

Om 13u30 stappen we weer de shuttlebus op richting de Park & Ride parking; een half uurtje later vertrekken we naar onze volgende bestemming. Het 1ste deel van onze rit voert ons dwars door het Rocky Mountain National Park, langsheen de Trail Ridge Road, naar de westelijke in-/uitgang. Soms een rechte weg, dan weer een hele rits haarspeldbochten, en een telkens veranderend decor: voorlopig werk ik niet aan ons reisdagboek. We passeren het hoogst gelegen bezoekerscentrum van het park, het Alpine Visitor Center op 3.595 m, boven de boomgrens, met hier en daar een plek sneeuw. Af en toe houden we halt om te genieten van het panorama.

Anderhalf uur later rijden we het park via het Grand Lake Entrance Station uit. Nu is het nog een 4-tal uur rijden tot aan Dinosaur National Monument, waar we de nacht zullen doorbrengen. Ik haal m'n laptop tevoorschijn; Seighin zit aan tafel: nadat hij voor de bokes gezorgd heeft, is hij nu aan 't gamen. En zo malen we de mijlen af, in noordelijke richting, steeds dichter naar de Canadese grens. Ik ga via Waze en Google Maps op zoek naar een benzinestation, maar m'n GSM, of beter gezegd, de verbinding is nukkig. Seighin heeft gelukkig nog wel bereik en weet te vertellen dat we in het stadje Steamboat Springs, CO – what's in a name? - zeker gesteld geraken.

Om iets voor 18u00 stoppen we voor een tankbeurt in een Kum & Go. Even ook een plasgelegenheid en dan weer de baan op, met Seighin als copiloot. Ik maak van de gelegenheid gebruik om bij te schrijven en de foto's publicatieklaar te maken. Aangezien Waze nog steeds niet de staatsgrensovergangen op de kaart toont, ga ik ten rade bij Google Maps, want onze bestemming ligt in Utah. Niet ver van de grens, maar nog in Colorado, ligt het stadje Dinosaur – again, what's in a name? We lokaliseren er via het internet enkele restaurantjes waar we hopelijk voor een avondmaal terecht kunnen.

Eens we het stadje bereiken echter, blijkt er van de opgezochte restaurantjes niet veel beschikbaar. Eentje is gesloten, en ziet er sowieso veel armoediger uit dan op de foto's, het andere vinden we zelfs niet eens: voordat we het beseffen, ligt het stadje alweer achter ons. Dan maar onze rit voortzetten en, eens we over de grens met Utah zijn, opnieuw proberen een eetgelegenheid te scoren. Die grens ligt op amper enkele minuutjes rijden van Dinosaur: bij valavond fotografeert Seighin het bord van de Beehive State, terwijl ik aan de overkant van de weg toch nog een kiekje kan bemachtigen van het Coloradopaneel.

Ons overnachtingsplaatsje op de camping van Dinosaur National Monument is gereserveerd, we kunnen er op eender welk tijdstip neerstrijken. Omdat we onze generator tegen de tijd dat we er zouden arriveren toch niet meer mogen aanzetten – 21u00 is het einduur – beslissen we de was en de plas voor morgenochtend te laten en eerst door te rijden naar het stadje Vernal waar we het Italiaanse restaurantje 'Antica Forma' binnenstappen. De keuken is immers tot 22u00 open. We bestellen alle drie een op-houtskool-in-een-steenoven-gebakken pizza, en genieten van ons avondmaal.

Een korte rit door het duister brengt ons tot aan de campground, waar we omstreeks 22u30 ons slaapplekje claimen. Er brandt hier en daar nog licht bij de medekampeerders, maar het is heerlijk rustig: enkel de krekels laten van zich horen. Een hele rits minuscuul kleine insectjes zwermen rond onze lamp van zodra we onze deur opendoen. Hopelijk zijn het geen muggen… Vlug een kattenwasje in het sanitair gebouwtje en dan ons bedje in. Alleen spijtig dat het zo warm is: zelfs Hoesy legt zijn deken opzij…

6: De fossiele Rockies

6: De fossiele Rockies

Dag 9: Van Jensen (UT) naar Targhee/Island Park (ID)

488 mijlen vandaag / 4695 km in totaal / 11867 stappen vandaag

Gek, toch: hoe meer we naar het noorden rijden, hoe warmer het wordt. Toegegeven, de nacht in New Mexico was aangenaam koel omwille van de locatie in woestijnachtig gebied, maar de dagen nadien hadden we ook niet te klagen over overmatige warmte. Deze nacht echter was het weer prijs: zonder laken, alle ramen open – gelukkig zit er in elke venster vliegengaas – en toch dreven we bij wijze van spreken ons bed uit. Desalniettemin heb ik beter geslapen dan gisteren: weliswaar een aantal keren wakker geweest, maar vrij gemakkelijk terug kunnen inslapen. Was het dan toch onbewust de 'stress' om zeker onze toegang tot het park niet te missen?

Seighin is ditmaal als eerste z'n bed uit: hij heeft om 07u00 onze tijd, zijnde 15u00 Belgische tijd, een afspraak met een studentenbegeleider van de faculteit burgerlijk ingenieurswetenschappen van de KULeuven. Hij maakt zich sowieso al bezorgd over het feit dat hij nog steeds geen kot heeft – alhoewel hij nu elke dag naarstig op verschillende websites op zoek

gaat – en vindt het ook spijtig dat hij de zogenaamde initiatiedagen mist. Z'n grote broer had hem verteld dat die niet echt belangrijk waren, maar achteraf bekeken had onze jongste ze toch graag bijgewoond, kwestie van al met alles en iedereen te kunnen kennismaken. Het gesprek met de begeleider is vruchtbaar: hij is iets minder gestresseerd voor z'n universiteitsbegin.

Dan is het de beurt aan Ciaran die vandaag z'n 2de examen had, om met ons te babbelen. Op typische middelste-zoonmanier vertelt hij over de aanloop naar dit examen – toch wel een beetje onderschat, had z'n 2de handboek nog niet open gehad tot de dag voordien – en het afleggen ervan. Al bij al denkt hij wel dat hij voldoende gescoord heeft; we hopen dat zijn gevoel juist is.

Om 07u30 zetten we onze generator aan: naar mijn gevoel klinkt hij heel luid, maar het geafficheerde opstartuur is 07u00, dus het is toegestaan. Alvast ook een fluitketel water opzetten, want we willen graag ook alle drie douchen na die zwoele nacht. Ik ben als 1ste aan de beurt, gevolgd door m'n ventje. Dan wassen wij af; terwijl onze jongste het nachtzweet van zich afspoelt, zorg ik voor de fruitsla en Hoesy voor de koffie. Bij een zalige temperatuur en in het gezelschap van een konijntje genieten we buiten aan de picknicktafel van ons plekje van een rustig ontbijt.

Als we op de parking van het bezoekerscentrum van Dinosaur National Monument uitstappen, valt de warmte als een vochtig deken over ons heen. Dag opgefrist gevoel na onze douchebeurt! Voor de 1ste keer sinds ons verblijf in ons 2de thuisland wordt er aan de ingang uitdrukkelijk gevraagd een mondmasker op te zetten vooraleer je het gebouw binnengaat. Geen pretje met deze temperatuur! Een jonge ranger die ons dadelijk doet denken aan een Amerikaanse vriend van ons wuift mijn vraag of ik onze 'America the Beautiful' pas niet moet tonen lachend weg: 'Today is for free'.

We hebben geluk: het pendelbusje dat ons naar de Quarry Exhibit Hall dieper in het park moet brengen, arriveert enkele minuten later. De chauffeur begroet ons vriendelijk en vraagt waar we vandaan komen. We zijn aangenaam verrast als hij prompt de 3 landstalen van ons kleine landje kan opsommen. Blijkt dat zijn zoon enkele jaren in Suriname vertoefd heeft en vloeiend Nederlands spreekt. Er ontstaat een leuk gesprek over de verschillen tussen het Nederlands en het Vlaams.

6: De fossiele Rockies

We zijn netjes op tijd om de infosessie van een vrouwelijke ranger bij te wonen. Ze troont ons mee naar de reling aan de parking die een uitzicht biedt over het spectaculaire landschap: verschillende rotslagen strekken zich voor onze ogen uit. Ze babbelt heel enthousiast, zelfs een beetje kinderlijk, over de verschillende soorten dinosaurussen die hier miljoenen jaren geleefd hebben. Ik heb met haar te doen: ze doet zo haar best, maar het publiek reageert eerder tam op haar kwinkslagen. Haar verhaal is alleszins heel interessant.

Dan zoeken we de koelte van de enorme tentoonstellingshal op: een gebouw dat als het ware tegen een stuk bergwand aanschurkt, zodat de ontblote muur de fossielen die erin gevangen zitten, als een geopende schatkist toont. Een zeer originele manier van tentoonstellen! De bezoekers mogen de beenderen betasten, en kunnen op computerschermen de resten van de verschillende soorten dinosaurussen lokaliseren. Grote infopanelen en resten, waaronder een intacte schedel van een allosaurus, uitgestald in glazen kasten dragen toe aan de belevenis van dit unieke museum.

Om terug aan het visitor center te geraken, kan je ofwel opnieuw de shuttlebus nemen, ofwel ernaartoe wandelen via de 2 km-lange Fossil Discovery Trail. Het is behoorlijk heet, we hebben geen water, noch zonnecrème meegebracht – iets wat we niet gemakkelijk vergeten – maar toch wagen we ons op het pad. We bevinden ons nu effectief in het openluchtmuseum, de groeve waar de ontelbare vondsten gedaan zijn. In plaats van echter de gevonden fossielen op te graven en tentoon te stellen, zijn ze op hun vindplaats bewaard gebleven, zodat de bezoekers als het ware in de voetsporen van de paleontologen stappen.

6: De fossiele Rockies

Er zijn 3 duidelijk afgebakende rotsformaties die ieder hun eigen schatten herbergen: de 'Stump Formation' (160 miljoen jaar oud - Juratijdperk) met zoutwaterschelpjes, de 'Morrison Formation' (150 miljoen jaar oud - Juratijdperk) met onder andere het scheenbeen van een dinosaurus en de 'Mowry Shale' (99 miljoen jaar oud - Krijttijdperk) met grijs-gouden visschubben. Het geheel wordt omringd door prachtige steenformaties, in allerlei kleuren en vormen. Sommige rotsen balanceren in gracieus evenwicht op de top van een heuvel, andere hebben grillige vormen door de eeuwenlange erosie. Het zonnetje schijnt ongenadig, met af en toe een zuchtje wind, dat ongetwijfeld mee zorgt voor een hoge verbrandingsfactor. Toch zijn we uiterst gecharmeerd door dit heerlijke schouwspel van Moeder Natuur.

Nog even de koelte van de toiletten gaan opzoeken en dan terug onze warme camper in. Even overleggen we of we nog een ander deel van het park gaan bezoeken: het is 11u45. Op democratische manier wordt er gekozen voor een korte stop bij de petrogliefen van het Fremont volk: afbeeldingen van dieren en gebruiksvoorwerpen, kunstig uitgesneden in de rotswanden. En dan te bedenken dat ik m'n twijfels had bij de keuze van deze bestemming: met zo'n naam moest ik onmiddellijk denken aan een pretpark in dinostijl…

6: De fossiele Rockies

Dit was het laatste nationale park dat we op het Amerikaanse vasteland bezoeken. Voor de rest van de dag staat er niets meer op het programma, behalve rijden, rijden en nog eens rijden. In 2 dagen tijd moeten we immers een afstand van 1.500 km zien te overbruggen van Jensen, ID naar Calgary, AB (Canada). Maar eerst nog onze voorraad aanvullen: het Walmart Supercenter in Vernal leent zich daar uitstekend toe. Niet dat Canada een onderontwikkeld land is, verre van zelfs, maar we spelen het liever op veilig: hoe meer we naar het noorden rijden, hoe dunbevolkter de gebieden zullen zijn, dus ook hoe minder winkels we zullen tegenkomen.

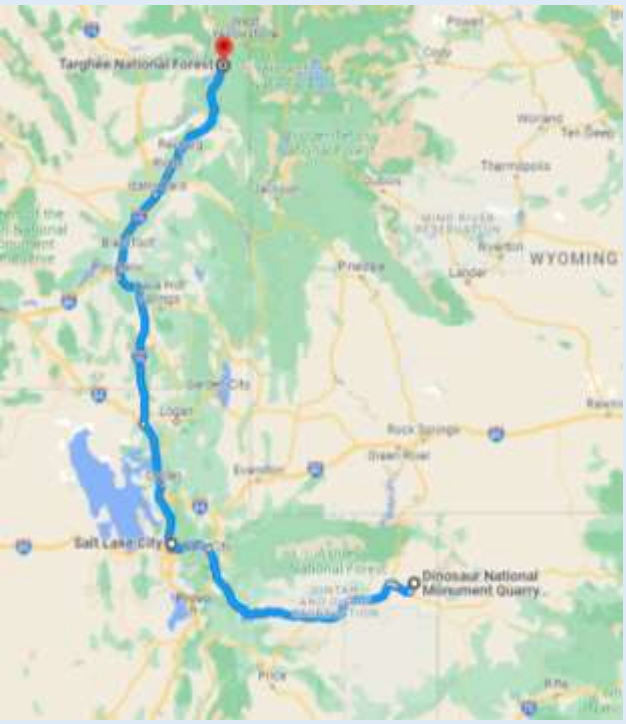

Het is ongeveer 14u00 als we onze rij-2-daagse aanvatten. Seighin en ik kruipen beiden aan het tafeltje in ons woongedeelte om bokes te smeren. Daarna ga ik naast de chauffeur zitten om ons strijdplan te bespreken. Het heeft heel wat voeten in de aarde gehad en talrijke pogingen gevergd om Waze ertoe te brengen een traject naar de luchthaven van Calgary, AB uit te stippelen. Hoe we ook probeerden, niets hielp. Tenslotte gaan we ten rade bij Google Maps, dat wél vlotjes de reisweg uitstippelt. Naargelang de route die we kiezen, zullen we 15 à 16 uur in totaal onderweg zijn, dat is zonder plas- en eetpauzes. We stellen in Waze Babb, MT als voorlopig eindpunt in, omdat die plaats dicht bij het punt ligt waar we de Canadese grens willen oversteken. Als tussenliggende halte selecteren we een Starbucksvestiging in Idaho Falls, ID, want ik heb nog geen mok van die staat.

En dan volgen een zenuwslopende 2 uur opzoekwerk. Eerste punt op ons to-do-lijstje is het vinden van een geschikte slaapplaats voor vanavond. Hoesy wil zo'n 7-tal uur rijden vandaag en de rest van de reis morgen afleggen. Dat betekent dat we ergens in Idaho moeten overnachten. Eerst raadpleeg ik de KOA-website om te zien welke campings er op onze route liggen. Vervolgens finetunen naar waar er nog plaats voor onze RV is. Ik vind een aantal plekjes op een bepaalde KOA-kampeerplaats, maar voor de prijs die ze vragen, kunnen we gerust een comfortabele hotelkamer boeken. Plan A wordt dan ook afgevoerd.

Plan B bestaat uit het browsen op de officiële website recreation.gov., waar je kampeerplaatsen over de ganse USA kan terugvinden. Op onze weg zijn er niet zoveel, toch niet zonder serieus uit te wijken en daardoor behoorlijk wat tijd aan onze trip toe te voegen. Hoesy suggereert om in de buurt van de westelijke kant van Yellowstone National Park te zoeken. Wederom weinig geluk: ofwel zijn ze volledig volzet, ofwel zijn er nog wel vrije plekjes, maar in campings die echt ver van onze reisroute gelegen zijn.

6: De fossiele Rockies

En dan zijn er nog de campings met het 'First Come, First Served'-principe (FCFS). Daar kan je geen reservaties maken, maar zijn er nog wel vrije plaatsjes voor de 'rappen': degene die er eerst arriveert, kan zo'n plekje inpalmen. Nogal gewaagd, zeker als je daarvoor een eind van je traject moet afwijken. Pass!

Cracker Barrel Country Stores zijn er amper in Idaho, en dan nog helemaal niet in de onmiddellijke nabijheid van ons reisweg. Het begint penibel te worden… We overwegen al om lukraak naar een Walmart te rijden en daar op de parking de nacht door te brengen, als Hoesy oppert om de States Parks ook eens te proberen. Hopla, opnieuw aan de slag: kandidaat-campings opsnorren, bekijken hoe ver rijden ze van onze huidige positie liggen, en hoe lang we van daaruit naar Calgary moeten rijden. Dan opzoeken of er überhaupt nog plaats is. Sommige laten geen RV's toe, de meeste andere werken met het eerder vermelde FCFS-principe. Ik lijst een aantal mogelijke kandidaten op, sla de informatie op. Een gemeenschappelijke deler hebben ze allemaal: we moeten tot in Idaho Falls, ID rijden en daar beslissen of we de weg naar Babb, MT voortzetten, dan wel lichtjes afwijken en gokken op een vrij plaatsje.

De 1ste kanshebber is Riverside (ID-Targhee): daar zijn nog 13 plekken in totaal beschikbaar, waarvan 11 voor mindervaliden. Als ik de uitleg omtrent die speciale plekken nogmaals doorneem, lijkt het ons toe alsof ook validen daar mogen kamperen, mochten de plaatsen vrij blijven voor de nacht. Een beetje verwarrend allemaal, maar we besluiten het erop te wagen. In de niet al te verre omgeving zijn er immers nog een aantal andere gelokaliseerd, en de reistijd naar Calgary, AB bedraagt van daaruit iets meer dan 9 uur, een behapbare tijd.

Eerst de grens met Idaho passeren rond 18u45 – Seighin heeft ondertussen met mij van plaats gewisseld, zodat ik ons reisdagboek kan updaten. Onze oudste zoon contacteert ons met de vraag of onze Amerikaanse kredietkaart misschien geblokkeerd is. Hij wil zijn reservatie voor Uber betalen om morgen van zijn logeeradresje in Mobile, AL naar de luchthaven te geraken, maar de kaart wordt geweigerd. Wij komen uit de lucht vallen: een paar uur geleden hebben we nog probleemloos onze inkopen in de Walmart kunnen betalen.

Mocht er inderdaad iets met Loics kaart aan de hand zijn, dan zijn we allemaal ons nummer 1-betaalmiddel kwijt. Immers, als 1 kaart gecompromitteerd is, worden uit voorzorg meteen alle kaarten van dezelfde rekening geblokkeerd! En de vervangkaarten worden opgestuurd naar 812 Cherry Forest Ct in Chesapeake, VA, ons vroegere Amerikaanse adres, waar nu natuurlijk andere huurders wonen. Een snelle check van onze Chase-app brengt niets verontrustends aan het licht: er moet een andere oorzaak zijn…

Om iets voor sluitingstijd (20u30) van de Starbucksvestiging in Idaho Falls, ID kan ik eindelijk nog eens een mok aan mijn verzameling toevoegen: one down, seven to go! De vlakbijgelegen Olive Garden wordt uitgekozen als eetstek voor de avond. We benutten de wifimogelijkheid om de ArriveCAN-app in te vullen, een administratieve formaliteit die nodig is om de grens met Canada te mogen oversteken. Waar we dachten dat dit snel zou kunnen geregistreerd worden, blijkt toch een werkje van lange adem te worden. Er wordt onder andere gevraagd naar een verblijfsadres in Canada. Hm, da's ne moeilijke: we hebben geen vaste overnachtingsplaats. Misschien een berichtje naar Katleen en Tom sturen met de vraag of we hen als referentie mogen opgeven?

Het wordt een vlugge maaltijd: we zitten amper een uur binnen. Nu rest er nog een uurtje rijden van de camping. Als ik tussen m'n schrijfwerk door de beschikbaarheid nog eens raadpleeg, merk ik tot mijn verbazing dat donderdag 25/08 niet langer verschijnt: het overzicht begint met vrijdag 26/08. Wat kan dit betekenen? Is eensklaps alles benomen of hebben ze de website niet meer willen updaten? Of nog: is de camping maar tot 22u00 toegankelijk?

Het antwoord op de laatste vraag is gelukkig negatief: als we het weggetje naar de kampeerplaats om 22u30 inslaan, zien we de slagboom openstaan. Opluchting! Nu op zoek naar een lege plek. Ik herinner me de nummers van de 2 vrije 'validen'-plaatsen volgens de website: 13 en 17, beide in de A-lus gelegen. Hier en daar brandt er nog licht in de trailers, tenten, caravans die we passeren; sommige kampeerders zitten nog gezellig buiten rond een vuurtje. Allebei de plekken zijn nog niet benomen, maar telkens hangt er een bordje met een reservatie-aankondiging voor morgen. Betekent dit dat we er voor de nacht nog mogen staan, maar tegen een bepaald uur weg moeten zijn? Er wordt gevraagd om contact op te nemen met de campingverantwoordelijke, maar op dit tijdstip kunnen we die persoon nog moeilijk storen. We besluiten om op veilig te spelen en rijden voort, op zoek naar 'een plek in de herberg'.

We stoten op een C-lus, die op de site recreation.gov nergens aangegeven staat voor deze camping. Het bord aan de ingang specifieerde dat langs deze lus de plekken met het 'First Come First Served'-principe liggen, dixit Hoesy. Daar een kijkje nemen dan maar: in het donker ontwaren we hier en daar een benomen plaats, maar er zijn nog tal van vrije plekken. We parkeren onze RV en zetten even alle raampjes open om toch iets

van de koele avondlucht binnen te laten. We zitten temidden van de bossen, en we horen in de nabijheid een rivier stromen; het zou fijn zijn om de hor die aan onze deur bevestigd is, open te laten, maar we vertoeven in 'bear country', dus toch maar niet. Om de nachtelijke rust niet te verstoren, laten we de generator afstaan, en behelpen we ons met flessenwater voor het avondtoilet.

Er ontspint zich nog een gesprek tussen Loic en Seighin, de enige die hier bereik heeft. Of hij mijn Belgische kredietkaart even mag gebruiken om de Uberreservatie te betalen? Zijn persoonlijke creditcard werkt evenmin… Als Seighin de benodigde info aan hem doorgeeft, kan de betaling ook met deze kaart niet uitgevoerd worden. Nu is het duidelijk dat er niets met onze betaalkaarten aan de hand is, maar dat de oorzaak van het probleem bij Uber zelf te zoeken is. Loic zal een andere oplossing moeten zoeken: cash geld afhalen, een lift aan een collega vragen, …? Nog wat later – we liggen al in bed – komt nog de vraag of we met het Amerikaanse betaalsysteem Venmo werken: nope, wel met Zelle. Dan wordt het eindelijk stil. Morgen een lange rit voor de boeg!

